

Sandra Buxaderas

Barri europeu

Tot queda a casa

Té la seva gràcia aguar una estona sobre la finestra que dona a les institucions europees per veure si la botifarra de francesos i holandesos a la Constitució ha servit de revulsiu per canviar alguna cosa. La marxa de les obres no s'ha alterat, de moment: continua la carretera en direcció a Turquia, però cada vegada més estreta i amb més peatges. Els camps dels voltants, sobretot els de terratinents com la reina d'Anglaterra o la duquesa d'Alba, no tenen amenaçats els ajuts. Les grans indústries podran seguir patentant el *software* malgrat les protestes de les pimes i els defensors del programari lliure. Les normes sobre els serveis i la limitació dels horaris de feina no han sortit del parc del laberint. La clau sobre el model social del futur continua soterrada no se sap on, però Tony Blair ha programat una batuda per a l'octubre perquè tothom es posi a buscar-la, o almenys ho faci veure. En canvi, no hi ha previst cap nou concert de rock contra la pobresa: els europeus han promès destinar el 0,7% del PIB en ajuts el 2015 i pensen que ara els toca a la resta de rics del món gratar-se la butxaca.

Però tenen mala sort, perquè mentre tracten d'oblidar les imatges dels nens africans amb la panxa inflada de gana, es topen amb algun indigent refugiat al caixer automàtic. Per a aquests, Blair no ha organitzat cap batuda. Prefereix parlar de l'Àfrica –ja era hora que algú ho fes– però de pas s'estalvia de dir que un de cada cinc nens del seu barri són pobres. Almenys mengen, això sí. I ara, amb el negoci que li ha tocat dels Jocs Olímpics, podrà netejar la cara més deprimida de Londres. Veient tots els diners que mouen els Jocs, una es pregunta si tota la carretada d'obres i diners no podrien anar a parar a algun lloc depauperat de l'Àfrica. És clar que construir un estadi entre barraques, que els esportistes es topin amb noies que van a buscar aigua en lloc d'anar a l'escola o que els espectadors necessitin protecció policial per travessar àrees deprimides... No, millor a Londres.

Mentrestant, al cor del barri europeu, apinyat al voltant de la plaça Schuman, a Brussel·les, el paisatge sembla poc permeable a les influències ciutadanes: sota el cel enfosquit de pluja i vent, només animat per algun esclat inesperat de color al capvespre, els polítics i els funcionaris es refugien a l'interior de moderns palaus de vidre i granit. Endormiscats per la llum pertorbadora dels fluorescents i l'esmoreïment de la moqueta,

“El temps inclement a fora els manté tancats al despatx, on reben les trucades dels industrials i ‘lobbies’ agrícoles agrícoles i alguna pedregada de correus electrònics reivindicatius d'ONG”

perden els incentius per trepitjar el món real. El temps inclement a fora els manté tancats al despatx, des d'on reben les trucades dels industrials i *lobbies* agrícoles i alguna pedregada de correus electrònics reivindicatius d'ONG. Diuen els experts en *lobbies* de la Burston-Marsteller, però, que aquestes ONG solen arribar tard i s'expliquen malament. Potser per això es pot

Mentre tracten d'oblidar imatges com aquesta al costat de sa casa, hi ha nens que passen fam.

explicar que la Comissió Europea hagi decidit postposar la norma per limitar les activitats que contaminen l'aire, que vulgui també suavitzar la llei per controlar la seguretat dels químics presents arreu del món quotidià, o que aprofiti la divisió dels governs per aprovar nous OGM (Organismes Genèticament Modificats), malgrat la mal confiança dels europeus. Tampoc no tenen gaire temps per consultar la gent més enllà dels *lobbies*: a la Comissió, que és qui redacta els projectes del 60% de les lleis que s'apliquen a Europa, només hi treballen 30.000 persones, menys que a l'Ajuntament d'Amsterdam. No hi ha dubte: per influir en una política europea, els ciutadans han de seguir pressionant el Govern, l'industrial o l'associació més propera a casa seva, i mirar de crear xarxes que encerclin la plaça Schuman.